

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899061
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Bďžoch
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013899061.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bďžocha a sudcov JUDr. Martina Piovarsyho a JUDr. Richarda Bureša na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. októbra 2014 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného N. H. pre prípravu na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. a iné, o odvolaní obžalovaného N. H., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. júna 2013, sp. zn. 1T 5/2003, takto

rozhodol:

Podľa § 256 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. odvolanie obžalovaného N. H. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1T 5/2003 zo dňa 13. júna 2013 bol obžalovaný N. H. uznaný za vinného v bode 1/, 2/ a 3/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z., v bode 4/ rozsudku z prípravy na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. a v bode 5/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 08. decembra 2000 v Bratislave predal svoj dvojizbový byt na Muškátovej ul. č. 36 v Bratislave za sumu 626 700 Sk (20 802,36 €) Q. Q. napriek tomu, že vedel, že na tento byt bol dňa 15. decembra 1999 na katastri nehnuteľností OÚ Bratislava II pod č. W. vykonaný vklad záložného právo v prospech veriteľa Ing. F. M., následkom čoho katastrálny úrad prepis listu vlastníctva na kupca Q. Q. nevykonal, čím mu spôsobil škodu vo výške 350 000 Sk (11 617,87 €),

2/ po tom, ako sa dozvedel, že X. W., majiteľ rodinného domu na P. ul. č. 20 v Bratislave mieni svoj dom predať, bez jeho vedomia a súhlasu si začiatkom októbra 2001 dal vyhotoviť na jeho dom znalecký posudok znalcom z odvetvia oceňovania nehnuteľností, požiadal Q. X., aby za odmenu 15 000,-Sk

(497,91 €) si nechal na seba previesť vlastnícke práva k domu, potom vyhotovil kúpno-predajnú zmluvu, na ktorej presne nezisteným spôsobom sfaľšoval podpis X. W. ako aj osvedčovaniu doložky pracovníčky notárskeho úradu a po podpísaní zmluvy Q. X. dňa 10. októbra 2001 tohto zaviedol na OÚ Bratislava II, kde za neho zaplatil správne poplatky za prevod nehnuteľností a žiadosť o povolenie výnimky na urýchlenie konania na katastri, po čom dňa 13. novembra 2001 katastrálny odbor OÚ Bratislava II vykonal zmenu listu vlastníctva č. XXX tak, že novým majiteľom domu na P. ul. č. 20 v Bratislave sa stal Q. X., čím X. W. spôsobil škodu 1 526 590,85 Sk (50 673,53 €),

3/ po tom ako si v priebehu roku 2000 od Ing. F. M. postupne, na viackrát požičal spolu 700 000,-Sk (23 235,74 €), ktorú nebol spôsobilý vrátiť, v októbri roku 2001, hoci vedel, že Q. X. nie je právoplatným vlastníkom domu aj keď bol zapísaný na LV ako vlastník, mu rodinný dom na P. ul. č. 20 v Bratislave ponúkol od Q. X. ku kúpe s tým, že z predajnej ceny domu 1 500 000,-Sk (49 790,88 €) mu vyplatí len zbytok po odpočítaní dlhu 700 000,-Sk (23 235,74 €). Keď Ing. F. M. s jeho návrhom súhlasil s tým, že dom odkúpi spoločne rovným dielom s F. L. a X. J. dňa 21. novembra 2001 obvinený priviedol Q. X. o po podpísaní kúpno-predajnej zmluvy a vybavení ďalších administratívnych úkonov pred budovou OÚ Bratislava II obvinený H. od Ing. M. prevzal 740 000,-Sk (24.563,50 €) a po tom k prepisu listu vlastníctva nedošlo. Uvedeným konaním spôsobil poškodeným Ing. F. M., F. L. a X. J. kodu vo výške jednej tretiny zo sumy 740 000,-Sk (24 563,50 €), na ktorú sa zložili rovným dielom 246 666,67 Sk (8 187,83 €),

4/ po zrealizovaní neoprávneného predaja rodinného domu na P. ul. č. 20 v Bratislave preto, aby jeho konanie nevyšlo najavo, sa obvinený H. rozhodol, že majiteľa domu X. W., jeho brata D. W. a ich matku H. W. dá fyzicky zlikvidovať, o ktorom úmysle dňa 12. decembra 2001 informoval X. W., v ktorého prítomnosti toho istého dňa v nonstop podniku na Vajnorskej ul. v Bratislave odovzdal trom neznámym mužom ukrajinskej národnosti ako zálohu na ich usmrtenie sumu 35 000,- Sk (1 161,79 €) s tým, že zbytok dohovorenej čiastky 15 000,- Sk (497,91 €) im odovzdá večer. Keď obvinený H. peniaze neodovzdal a nezistení muži realizáciu činu odmietli vykonať, obvinený požiadaval X. W., aby našiel osobu, ktorá za odmenu vraždu W. vykoná alebo aby vraždu vykonal za odmenu s ním. X. W., predstierajúcemu, že skutok vykoná on spolu s ďalšími osobami, k tomuto účelu dňa 16. decembra 2001 o 15.00 hod. na čerpacej stanici Slovnaft v Podunajských Biskupiciach odovzdal pištoľ ČZ vzor 50 kal. 7,65 mm výr. č. XXXXXX so zásobníkom a 8 ks nábojov, ktorú si presne nezisteného dňa nezisteným spôsobom bez oprávnenia zadovážil a u seba prechovával a následne so zámerom zabezpečiť si alibi toho istého dňa vo večerných hodinách odcestoval do Banskej Bystrice, kde sa ubytoval v hoteli Národný dom. Dňa 17. decembra 2001 X. W. predstierajúc, že ide vraždu zrealizovať, sa vrátil do Bratislavy, kde o úmysle obvineného informoval poškodených bratov W. a políciu,

5/ napriek tomu, že mu bol rozhodnutím správneho orgánu ODI OR PZ Bratislava II sp. zn. ORP-94/OBCP-2000-v-II z 21. decembra 2000 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá no dobu 14 mesiacov, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 09. februára 2001:

- dňa 05. mája 2001 o 22.00 hod. riadil motorové vozidlo zn. Škoda 105 L, EČV: L. po Boskovej ul., kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave,
- dňa 16. mája 2001 o 20.40 hod. jazdil s motorovým vozidlom zn. VAZ 2106, EČV: N. po Osuského a Furdekovej ul. v Bratislave, kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave,
- dňa 22. mája 2001 o 19.55 hod. riadil motorové vozidlo zn. VAZ 2106, EČV: N. po ul. M. Sch. Trnavského smerom von z mesta, kde po odbočení no Švantnerovu ul. bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave.

Za to bol odsúdený

podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z., § 264 ods. 2 Tr. por. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. ho pre výkon uloženého trestu zaradil do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci a to pištole ČZ 50 kal. 7,65 mm výr. č. XXX XXX.

Podľa § 55 ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z.z. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 bol obžalovaný zaviazaný na náhradu škody poškodeným nasledovne:

Ing. F. M., nar. XX. mája XXXX, bytom U. a X. J., nar. XX. júna XXXX, bytom F. škodu každému v sume 8 187,83 €.

Proti tomuto rozsudku podali priamo do zápisnice odvolania obžalovaný N. H. a prokurátor.

Krajský prokurátor v Bratislave podaním z 18. júla 2013 zahlásené odvolanie proti výroku o treste výslovne vzal späť. Predsedníčka senátu uznesením z 23. júla 2013 podľa § 250 ods. 4 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 späťvzatie odvolania Krajským prokurátorom v Bratislave vzala na vedomie.

Obžalovaný N. H. v písomne podanom odvolaní jednak sám, i prostredníctvom obhajcu obmedzil dôvody odvolania proti výroku o vine len v bode 4 napadnutého rozsudku posúdeného ako príprava na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z.

V podstate poukázal na to, že pochybil súd prvého stupňa, keď výpoveď svedka nebohého X. W. prečítal na hlavnom pojednávaní, hoci najvyšší súd v predchádzajúcom rozhodnutí nariadil jeho vypočutie. Taktiež nevyužil všetky možnosti na zistenie pobytu svedka X.. Preto ho nemal uznať za vinného zo spáchania skutku pod bodom 4 rozsudku.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, mal mu byť uložený súhrnný trest odňatia slobody, pretože skutky spáchané po 21. novembri 2005, kedy po prvýkrát rozhodol Krajský súd v Bratislave pod sp. zn. 1T 5/2003 „nemožno považovať za recidívu“.

Obžalovaný N. H. podaním z 22. júla 2013 dôvody dovolania doplnil. Namietal, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o jeho vine vychádzal len z nepriamych dôkazov a znovu poukázal na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, podľa dôvodov ktorého, svedka W. treba vypočuť. Ohľadne uloženého samostatného úhrnného trestu znovu namietal, že mu mal byť uložený trest súhrnný a to tak, ako pri ukladaní trestu postupoval Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí z 22. novembra 2010, sp. zn. 1T 5/2003, keď vo vzťahu k odsúdeniu vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1T 106/2010 súhrnný trest ukladal. Pritom najvyšší súd vo svojom zrušujúcom uznesení 4 To 7/2011 z 20. septembra 2011 tento postup pri ukladaní trestu krajskému súdu nevytkol.

Napokon N. H. podaním zo 7. júla 2014 znovu odvolanie doplnil, kde s poukazom na prílohu svojho podania (fotokópiu rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 1T 6/2002) žiadal, aby odvolací súd z dôvodu prieťahov v konaní mu znížil trest pod dolnú hranicu zákonnej sadzby odňatia slobody, a tým splnil svoju povinnosť v obdobných situáciách rozhodovať jednotne.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský prokurátor, poškodení Ing. F. M. a X. J. sa k odvolaniu nevyjadrili.

Podľa § 564 ods. 4 Tr. por. zákona č. 301/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2006 vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykonal najvyšší súd podľa doterajších predpisov.

Obžaloba bola na N. H. podaná dňa 16. júna 2003, preto najvyšší súd pri plnení prieskumnej povinnosti postupoval podľa predchádzajúceho zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a to v súlade s ustanovením § 564 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného je prípustné (§ 245 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 246 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a včas (§ 248 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), avšak nie je dôvodné.

V prvom rade treba uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v predmetnej trestnej veci rozhodoval tak, ako to vyplýva i z podaného odvolania obžalovaného, keď uznesením zo 4. decembra 2007, sp. zn. 4 To 11/2006 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2005 pod sp. zn. 1 T 5/2003 a vec vrátil tomuto súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Za skutky (označené ako 1- 6), teraz 1 - 5 mu bol uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 a pol roka so zaradením do III. nápravnovýchovej skupiny.

Vzhľadom k tomu, že došlo k zmene v zložení senátu, krajský súd prejednal celú vec odznova a to aj s prihliadnutím na dôvody zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu. Odsudzujúce rozhodnutie bolo vyhlásené 22. novembra 2010 pod sp. zn. 1 T 5/2003, kde mu za uvedené skutky bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní trinásť a pol roka so zaradením do III. nápravnovýchovej skupiny za súčasného zrušenia výroku o treste z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 6. októbra 2010, sp. zn. 1T 106/2010 .

Na podklade odvolania obžalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2011 pod sp. zn. 4 To 7/2011 opätovne napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd z dôvodu ďalšej zmeny v zložení senátu vykonal celé dokazovanie znovu a rozhodol teraz napadnutým rozsudkom.

Podľa § 254 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku rozsudku o vine v bode 4/ rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a tiež výrok o treste a náhrade škody a zistil, že odvolanie obžalovaného N. H. nie je dôvodné.

Vzhľadom na uvedené ustanovenie Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obžalovaného preskúmal napadnutý rozsudok len vo výroku o vine v bode 4/ rozsudku ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a tiež výrok o treste a náhrade škody, vykonal vo veci verejné zasadnutie a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti poškodených Ing. F. M. a X. J., ktorí boli o termíne tohto úkonu súdu riadne upovedomení.

Obhajca obžalovaného navrhol zrušiť výrok o vine v bode 4/ rozsudku a vec vrátiť súdu prvého stupňa

v tejto časti na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol sám tak, aby zo spáchania tohto skutku obžalovaného oslobodil.

Zástupca generálnej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného v zmysle § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že prvostupňový súd postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď po dokazovaní na hlavnom pojednávaní zistil v skutku pod bodom 4/ napadnutého rozsudku, že obvinený N. H. naplnil všetky zákonné znaky prípravy na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z.

Podľa § 7 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Príprava na trestný čin

(1) Konanie nebezpečné pre spoločnosť, ktoré záleží v organizovaní obzvlášť závažného (§ 41 ods. 2) trestného činu, v zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, v návode alebo v pomoci na taký trestný čin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok pre jeho spáchanie, je prípravou na trestný čin, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu trestného činu.

(2) Príprava na trestný čin je trestná podľa trestnej sadzby ustanovenej na trestný čin, ku ktorému smerovala, ak tento zákon v osobitnej časti neustanovuje niečo iné.

(3) Trestnosť prípravy na trestný čin zaniká, ak páchatel dobrovoľne

a) upustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutej prípravy, alebo

b) urobil o príprave na trestný čin oznámenie v čase, keď nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutej prípravy, mohlo byť ešte odstránené. Oznámenie treba urobiť prokurátorovi, vyšetrovateľovi alebo policajnému orgánu; vojak môže namiesto toho urobiť oznámenie veliteľovi alebo náčelníkovi.

(4) Ustanovením odseku 3 však nie je dotknutá trestnosť páchatel'a za iný dokonaný trestný čin, ktorý už týmto svojím konaním spáchal.

Pri príprave na trestný čin sa vyžaduje aktívne konanie páchatel'a navonok, ktoré predstavuje určité, aj keď úvodné kroky ku spáchaniu nejakého trestného činu, vedené úmyslom neskôr tento trestný čin dokonat' (stačí uzroženie s neskorším dokonaním), pričom toto aktívne konanie páchatel'a navonok ešte nedospelo do štádia dokonaného trestného činu, ani do štádia pokusu na trestnom čine.

Obzvlášť závažnými trestnými činmi podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. sú trestné činy uvedené v § 62 a tie úmyselné trestné činy, na ktoré tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej osem rokov, medzi ktorými je uvedené aj vo všeobecnosti celé ustanovenie § 219 (trestný čin vraždy) tohto trestného zákona.

V posudzovanom prípade obžalovaný N. H. aktívne konal, keď najprv požiadal troch neznámych mužov ukrajinskej národnosti, aby za odmenu, ktorej časť im už odovzdal, fyzicky zlikvidovali majiteľ'a domu X. W., jeho brata a ich matku, pričom nedošlo k pokusu ani dokonaniu trestného činu a to z dôvodov objektívnych, nakoľko možným vykonávateľom tohto činu neodovzdal zvyšok dohovorenej čiastky, z dôvodu ktorého tieto osoby realizáciu vraždy odmietli vykonať.

Podobne nedošlo k pokusu ani dokonaniu trestného činu za súčinnosti so svedkom X. W., ktorý včas

informoval o úmysle obžalovaného poškodených bratov W. a následne políciu.

Trestnosť prípravy na trestný čin v zmysle citovaného zákonného ustanovenia v žiadnom prípade nezanikla, totiž N. H. dobrovoľne neupustil od ďalšieho konania smerujúceho k spáchaniu trestného činu, a ani neurobil včas oznámenie o zamýšľanom konaní.

Za účelom prípravy spáchania trestného činu vraždy si obžalovaný N. H. zaobstaral a bez povolenia prechovával účinnú zbraň, pričom nie je dôležité, či ju mal použiť sám, alebo odovzdať na vykonanie činu vopred dohodnutej osobe, čo nakoniec aj urobil. Takto sa dopustil v skutku bode 4/ rozsudku v jednočinnom súbehu s prípravou na trestný čin vraždy aj dokonaného trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., pretože bez povolenia sebe strelnú zbraň zadovážil, a to v znení zákona č. 183/1999 Z. z.

Záver o vine oprel prvostupňový súd aj o prečítané výpovede svedkov X. W., X. W. a H. W., tak ako to predpokladá ustanovenie § 211 ods. 2 písm. a/ Tr.por. účinného do 31. decembra 2005.

Podľa tohto ustanovenia zápisnica o výpovedi svedka sa prečíta aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a taká osoba zomrela.

Je nepochybné, že títo po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu zomreli, preto vykonanie dôkazov ich výsluchom, tak ako to nariadil najvyšší súd, bolo vylúčené a prichádzal do úvahy len postup podľa uvedeného ustanovenia. K nariadeniu ich osobného výsluchu došlo preto, lebo takýto postup je zásadný a má prednosť pred § 211 ods. 2 Tr. por., najmä pri obzvlášť závažnom trestnom čine.

V tejto súvislosti treba uviesť, že aj uvedení svedkovia boli v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania i v konaní pred súdom vypočutí, pričom súd prvého stupňa po uvedenom postupe správne nemal pochybnosti o vierohodnosti ich tvrdení, z ktorých v súlade so zákonom vyvodil spáchanie skutku tak, ako ho ustálil v bode 4/ napadnutého rozsudku.

Z prečítanej výpovede už nebohého svedka X. W. vyplýva, že tento podrobne opísal, ako mal vykonať vraždu rodiny W., ako mal jej príslušníkov presvedčiť, že existuje vážny kupec na ich dom. Pritom k vykonaniu vražd malo dôjsť v čase, keď si mal obžalovaný H. zabezpečiť alibi na čas ich usmrtenia, keď dokonca aj odišiel do Banskej Bystrice a tam sa ubytoval. K vykonaniu trestného činu obžalovaný zabezpečil svedkovi W. zbraň. Svedkovi bolo známe, že obžalovaný plánuje členov tejto rodiny usmrtiť, čoho motívom malo byť to, aby už zrealizovaný podvodný predaj domu nevyšiel najavo.

S touto výpoveďou korešpondujú aj výpovede svedkov W. ale aj svedkyne F. W. - manželky svedka W., ktorej manžel všetko povedal, a počula aj časť rozhovoru, v ktorom jej manžel bratov W. informoval, že sú v ohrození života, o čom chce vypovedať aj na políciu. Okrem toho ich svedkyňa aj osobne poznala.

Za toho stavu, keď okrem iných svedok X. W. zomrel a svedok Q. X. sa nachádza na neznámom mieste, súd prvého stupňa postupoval v súlade so stavom veci a zákonom, keď ich výpovede prečítal.

K odvolacím námietkam ohľadne uloženého trestu odňatia slobody odvolací súd zistil nasledovné:

Podľa § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný; popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. Ak ustanovuje tento zákon na niektorý z takých trestných činov len trest odňatia slobody, nemôže byť úhrnným trestom iný z trestov uvedených v § 27 ako trest samostatný.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v odsekoch 1 a 2, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia vecí, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom.

V zmysle § 37 citovaného zákona súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 3 alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 36, ak má za to, že trest uložený skorším rozsudkom je dostatočný.

Podľa ods. 4 § 35 citovaného zákona, ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený.

Odvolací súd sa podrobne oboznámil okrem napadnutého rozsudku aj s ďalšími rozhodnutiami súdov, kde sa u obžalovaného vyskytla tzv. „mnohosť“ trestnej činnosti.

Takto bolo na verejnom zasadnutí oboznámené rozhodnutie Okresného súdu Liptovský Mikuláš, kde bola rozsudkom sp. zn. 1T 106/2010 zo 6. októbra 2010 schválená dohoda o vine a treste, podľa ktorého bol N. H. uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. pre skutok spáchaný 28. marca 2007, a pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. pre skutky spáchané 8. augusta 2008 a 31. augusta 2008, za čo mu bol uložený okrem iných trestov súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 90 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, za súčasného zrušenia výroku o treste z rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T 35/09 z 27. augusta 2009, skutok spáchaný 15. mája 2008, v ktorom bol uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Tr. zák.

Ďalej bol oboznámený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T 131/2012, ktorým bola schválená ďalšia dohoda o vine a treste, na základe ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného z ďalších 23 čiastkových skutkov spáchaných v časovom rozmedzí od júna 2006 do marca 2009, pričom skutky 1/ až 21/ boli právne kvalifikované ako pokračovací obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a/ Tr. zák., v bodoch 4/, 5/, 9/, 11/ až 14/, 16/, 17/, 20/ v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a v bodoch 4/, 12/, 13/, 18/ až 23/ pokračovací zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Tr. zák., v bodoch 12/, 13/ v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Za to mu bol uložený okrem iných trestov aj spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom strázenia, za súčasného zrušenia výroku o vine a treste vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T 106/2010 zo 6. októbra 2010, nakoľko prejednávane skutky boli čiastkovými útokmi, ktoré spolu so skutkom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, tvoria súčasť pokračovacieho trestného činu, preto podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. bol uložený spoločný trest. Znovu bol zrušený aj výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T 35/2009 z 27. augusta 2009. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. bol zrušený aj výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Bratislava 4, sp. zn. 2T 19/2011 z 1. marca 2011, v ktorom bol obžalovaný uznaný za vinného pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pričom podľa § 44 Tr. zák. súd upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom k odsúdeniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T 131/2012, skutok spáchaný v marci 2010.

Ďalším zbiehajúcim sa odsúdením N. H. je právoplatný trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V, vyhlásený a zároveň právoplatný 27. marca 2010, sp. zn. 0T 52/2010, v ktorom bol uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., pre skutok spáchaný 25. marca 2010 mu bol uložený peňažný trest vo výške 2 000 eur, s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov, a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dva a

pol roka.

Ďalším rozsudkom, a to Okresného súdu Bratislava II z 15. októbra 2013, sp. zn. 3T 87/2013 bol N. H. uznaný za vinného zo skutku v bode 1. z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaného 12. mája 2009, a v bode 2. zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. spáchaného 12. decembra 2007. Aj v tomto prípade postupoval súd v zmysle § 44 Tr. zák. vzhľadom k odsúdeniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T 131/2012.

Napokon také isté rozhodnutie súdu podľa § 44 Tr.zák. vyplýva aj z ďalšieho rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 30. januára 2014, sp. zn. 4T 109/2013, podľa ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného zo spolupáchateľstva zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. za skutok spáchaný 11. mája 2010.

Prvostupňový súd správne poukázal na to, že pri rozhodovaní o treste neprichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu a ani postup v zmysle § 37 Tr. zák., pretože v predmetnej trestnej veci bol prvý odsudzujúci rozsudok vyhlásený 21. novembra 2005. Preto všetky skutky, za ktoré bol odsúdený najprv Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 8T 35/2009 dňa 27. augusta 2009 až po ostatné odsúdenie Okresného súdu Bratislava II vo veci sp. zn. 4T 109/ 2013 z 30. januára 2014, sú recidívou a preto sa za ne ukladá samostatný trest.

Krajský súd na čl. 12 a 13 napadnutého rozsudku sa podrobne zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré svedčia pre uvedený záver o neuložení súhrnného trestu, i výmerou teraz uloženého trestu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky pre ich správnosť si v tejto časti tieto závery osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Za daných okolností je v súlade so zákonom aj výrok o uložení úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov odňatia slobody .

Úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov v dostatočnej miere prihliada na jednej strane na stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, osobu páchatel'a, možnosti jeho nápravy a prevýchovy, ale aj na to, že od spáchania inkriminovanej trestnej činnosti uplynula doba teraz už 14 rokov, na celkovú dĺžku trestu a napokon i na zásadu zákazu reformatio in peius, keďže predchádzajúce rozsudky boli zrušené len na podklade odvolania obžalovaného. Odvolací súd prihliadal aj na dobu doteraz vykonaného trestu obžalovaného, ale aj na skutočnosť, že do doby uloženého trestu v tejto veci sa mu započíta aj vykonaná väzba, ktorá dosahuje bez jedného mesiaca dobu piatich rokov.

Napokon odvolací súd sa vyrovnal aj s poslednou odvolacou námietkou obžalovaného týkajúcou sa možných prieťahov v konaní a s tým spojených prípadných dosahov na zmiernenie trestu.

Obžalovaný N. H. od času, kedy bol prepustený z väzby v tejto trestnej veci, až do doby, kedy bol v inej trestnej veci pre pokračovanie v páchaní trestnej činnosti do väzby vzatý znovu, sústavne páchal rôznorodú trestnú činnosť, najmä však veľmi závažné zločiny majetkového charakteru. To však bol pritom varovaný, aby trestnú činnosť nepáchal, i keď neprávoplatným odsúdením v tejto trestnej veci, kde mu bol uložený pôvodne trest odňatia slobody vo výmere 13 a pol roka.

Za toho stavu trest odňatia slobody uložený obžalovanému zodpovedá všetkým zákonným kritériám i čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Stavu veci a zákonu zodpovedajú aj výroky o zaradení obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do III. nápravnovýchovnej skupiny a tiež výroky o treste prepadnutia veci, ako aj o náhrade škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol preto tak, že odvolanie obžalovaného ako nedôvodné v zmysle § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.